

Ἐπίκαιρο

Τά Πάθη τοῦ Χριστοῦ

Πλησιάζει καί φέτος ἡ **Μεγάλη Ἑβδομάδα**. Ξέρετε, παιδιά, γιατί λέγεται «Μεγάλη»; Ὅχι γιατί ἔχει περισσότερες μέρες ἢ ὧρες, ἀλλά γιατί **τά γεγονότα πού θυμόμαστε, ζαναζοῦμε καί γιορτάζουμε εἶναι πολύ σημαντικά καί μεγάλα.**

Ἐλᾶτε, λοιπόν, νά παρακολουθήσουμε σήμερα μαζί βῆμα-βῆμα τόν Χριστό σ' αὐτά τά συνταρακτικά γεγονότα.

Ἄγιογραφική διήγηση*

Ὁ Κύριός μας τό βράδυ ἐκείνης τῆς Πέμπτης ἔφαγε γιά τελευταία φορά μαζί μέ τούς μαθητές του **στό Δεῖπνο πού ὀνομάζουμε Μυστικό** (βλ. «Ἡ Βίβλος», σ. 450-451). Ἐκεῖ, ἀφοῦ εὐλόγησε τό ψωμί καί τό κρασί, τά μετέβαλε σέ Σῶμα καί Αἷμα Του. Τότε **γιά πρώτη φορά κοινώνησαν οἱ μαθητές Του**. Κι αὐτό πού ἔκανε σ' ἐκεῖνο τό Δεῖπνο ὁ Χριστός, τό κάνουν οἱ ἱερεῖς μας **σέ κάθε Θεία Λειτουργία**.

Μετά τόν Μυστικό Δεῖπνο ὁ Ἰησοῦς πῆγε σ' ἕναν κῆπο μέ ἐλιές, πού ὀνομαζόταν «**Γεθσημανῆ**» (βλ. «Ἡ Βίβλος», σ. 454-455). Ἀπο-

μακρύνθηκε λίγο από τούς μαθητές του καί μόνος του γονάτισε καί προσευχήθηκε λέγοντας: «Πατέρα μου, ἄν εἶναι δυνατό, ἄς μὴν πιῶ αὐτό τό πικρό ποτήρι τοῦ μαρτυρίου! Ὅμως, ἄς γίνει αὐτό πού θέλεις Ἐσού!». Εἶχε πολλή ἀγωνία, γιατί ἤξερε τί θά ἀκολουθήσει. Ἀπό τό μέτωπό Του ἔσταζε ἰδρώτας, πού ἦταν σάν σταγόνες ἀπό αἷμα.

Ὅταν ἐπέστρεψε κοντά στούς τρεῖς μαθητές πού εἶχε πάρει μαζί Του -τόν Πέτρο, τόν Ἰάκωβο καί τόν Ἰωάννη- τούς βρῆκε νά κοιμοῦνται. Ἐνας μόνο μαθητής δέν κοιμόταν ἐκεῖνο τό βράδυ, **ὁ Ἰούδας**.

Σέ λίγο φάνηκε νά πλησιάζει μ' ἓνα πλῆθος ἀνθρώπων, πού κρατοῦσαν στά χέρια τους μαχαίρια καί ζύλα. Τούς εἶχαν στείλει οἱ θρησκευτικοί ἄρχοντες, πού ζήλευαν τόν Χριστό μας, γιά νά Τόν συλλάβουν κρυφά μέσ στή νύχτα.

Οἱ μαθητές ζύπνησαν καί πετάχτηκαν τρομαγμένοι. Ὁ Ἰούδας προχώρησε μπροστά ἀπ' ὄλους, φίλησε τόν Χριστό (βλ. «*Ἡ Βίβλος*», σ. 456) καί τοῦ εἶπε: «**Χαῖρε, Δάσκαλε!**». Αὐτό ἦταν τό σημάδι γιά νά καταλάβουν οἱ στρατιῶτες ποιός ἦταν ὁ Ἰησοῦς.

Τόν ἔπιασαν καί τόν ἔσυραν σάν κακοῦργο πρῶτα στούς ἰουδαίους δικαστές, **στόν Ἄννα καί στόν Καϊάφα**. Ἡ δίκη κράτησε ὅλο τό βράδυ. Οἱ ἐχθροί του μισοῦσαν τόσο τόν Χριστό, πού ἔβγαλαν τήν ἀπόφαση ὅτι πρέπει νά πεθάνει. Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως ἐκεῖνα τά χρόνια ἦταν ὑπόδουλοι στούς Ρωμαίους, γι' αὐτό ἔπρεπε τήν ἀπόφασή τους νά τήν ἐγκρίνει καί ὁ ρωμαῖος δικαστής, **ὁ Πιλᾶτος**.

Ἦτοι **τό πρῶί τῆς Παρασκευῆς** ὁ Χριστός μας ὀδηγήθηκε μπροστά του. Ὁ Πιλᾶτος, ἀφοῦ Τοῦ ἔκανε διάφορες ἐρωτήσεις, κατάλαβε ὅτι ἦταν ἀθῶος καί ἤθελε νά Τόν ἐλευθερώσει. Ὑπῆρχε μάλιστα ἓνα ἔθιμο στούς Ἑβραίους στή μεγάλη τους γιορτή, πού λεγόταν **Πάσχα** καί θά τή γιόρταζαν τήν ἐπόμενη μέρα, νά ἐλευθερώνουν ἓνα φυλακισμένο. Ρώτησε, λοιπόν, ὁ Πιλᾶτος τό πλῆθος πού ἦταν συγκεντρωμένο:

- Ποιόν ἀπό τούς δύο θέλετε νά ἐλευθερώσω, τόν Βαρραβᾶ, τόν ληστή καί ἐγκληματία, ἢ τόν Ἰησοῦ;

Όλοι μαζί τότε, όπως τούς είχαν συμβουλέψει οι θρησκευτικοί τους άρχοντες, φώναξαν:

- Τόν Βαρραβᾶ!

- Καί τόν Ἰησοῦ, τί νά τόν κάνω; ρώτησε ζανά ὁ Πιλάτος.

- Σταύρωσέ τον, σταύρωσέ τον αὐτόν! κραύγασε μέ μίσος τό μα-
νιασμένο πλῆθος.

Τότε ὁ Πιλάτος πήρε μιά λεκάνη μέ νερό, ἔπλυσε τά χέρια του (βλ. «Ἡ Βίβλος», σ. 459) καί εἶπε:

- Εἶμαι ἀθῶος. Ἐσεῖς θά εἶστε ἔνοχοι γιά τό αἷμα αὐτοῦ τοῦ Δι-
καίου.

Καταλάβαινε ὅτι ὁ θάνατος τοῦ Ἰησοῦ ἦταν ἄδικος. Ἐπειδή ὅμως δέν ἤθελε νά χαλάσει τίς σχέσεις του μέ τούς Ἑβραίους, **Τόν παρέ-
δωσε στά χέρια τους γιά νά Τόν σταυρώσουν.**

Οἱ στρατιῶτες **Τόν μαστίγωσαν**, ἔβαλαν στό κεφάλι Του **ένα στε-
φάνι ἀπό ἀγκάθια**, ἀντί γιά στέμμα, καί ἄρχισαν νά Τόν κοροϊδεύ-
ουν: «Χαῖρε ἐσύ πού εἶσαι ὁ Βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων!». Τέλος, Τοῦ φόρτωσαν στήν πλάτη ἕνα βαρῦ **Σταυρό** (βλ. «Ἡ Βίβλος», σ. 460-
461), γιά νά τόν κουβαλήσει ὡς τόν τόπο τῆς σταύρωσής Του, σ' ἕνα ὕψωμα πού λεγόταν **«Γολγοθᾶς»**.

Ὁ Χριστός ἦταν ἤδη πολύ ἐξαντλημένος ἀπό ὅλα τά βασανιστή-
ρια πού Τοῦ κάνανε. Γι' αὐτό οἱ στρατιῶτες ἀνάγκασαν ἕναν ἄν-
θρωπο πού περνοῦσε ἀπό κεῖ, **τόν Σίμωνα τόν Κυρηναῖο, νά ση-
κώσει τόν Σταυρό.**

Ὅταν φτάσανε στόν Γολγοθᾶ, **σταύρωσαν τον Κύριό μας ἀνά-
μεσα σέ δύο ληστές** (βλ. «Ἡ Βίβλος», σ. 462-463), σάν νά ἦταν ὁ
φοβερότερος ἐγκληματίας! **Οἱ στρατιῶτες πήραν τά ροῦχα Του καί
τά μοιράστηκαν.** Γιά τόν χιτώνα Του, ἐπειδή ἦταν πολύ ὠραίος, ἔρι-
ξαν **κλήρο**, γιά νά δοῦν ποιός θά τόν πάρει.

Πολλοί Ἑβραῖοι εἶχαν συγκεντρωθεῖ κάτω ἀπό τόν Σταυρό καί
κοροΐδευαν: «Ἄν εἶσαι Γίος τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπό τόν Σταυρό!». Ὁ
Χριστός ὅμως τούς συγχώρησε ὅλους καί προσευχήθηκε μέ τά λό-

για αυτά: «Πατέρα, συγχώρεσέ τους, γιατί δέν ξέρουν τί κάνουν!».

Ὁ ἕνας ἀπό τούς δύο ληστές, αὐτός πού ἦταν στά ἀριστερά, κορόιδευε κι αὐτός:

- Ἐάν εἶσαι Γιός τοῦ Θεοῦ, σῶσε τόν ἑαυτό Σου, σῶσε κι ἐμᾶς!

Τοῦ εἶπε ὅμως ὁ ἄλλος, πού ἦταν στά δεξιά:

- Δέν ντρέπεσαι γι' αὐτά πού λές; Ἐμεῖς δίκαια τιμωρούμαστε γιά τά ἐγκλήματα πού κάναμε. Αὐτός ὅμως τίποτε κακό δέν ἔκανε.

Καί γυρίζοντας στόν Χριστό, μετανιωμένος γιά τίς ἁμαρτίες του, Τόν παρακάλεσε:

- **Πάρε με κι ἐμένα στή βασιλεία Σου!**

- Ἀλήθεια σοῦ λέω, τοῦ ἀπάντησε ὁ Κύριός μας γεμάτος ἀγάπη, **σήμερα θά εἶσαι μαζί μου στόν παραδείσο.**

Αὐτός ὁ ληστής, παιδιά, πού μετάνιωσε εἰλικρινά γιά τίς ἁμαρτίες του, ἔγινε ὁ **πρῶτος κάτοικος τοῦ παραδείσου!**

Γύρω σίς 12.00 τό μεσημέρι σκοτάδι ἀπλώθηκε σέ ὅλη τή γῆ καί σίς 3.00 μ.μ. ἀκούστηκε δυνατά ἡ φωνή τοῦ Χριστοῦ: **«Πατέρα μου, στά χέρια Σου παραδίνω τό πνεῦμα μου».** Ἔτσι εἶπε καί ἄφησε τήν τελευταία Του πνοή. Ἐγινε τότε πολύ δυνατός σεισμός καί ὁ ἑκατόνταρχος, ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν, φοβισμένος φώναξε: **«Ἀλήθεια, Αὐτός ἦταν Γιός τοῦ Θεοῦ!».**

Δύο κρυφοί μαθητές τοῦ Χριστοῦ, ὁ **Ἰωσήφ ἀπό τήν Ἀριμαθαία** καί ὁ **Νικόδημος**, ζήτησαν ἄδεια ἀπό τόν Πιλάτο γιά νά πάρουν καί νά θάψουν τό σῶμα Του. Μέ πολύ σεβασμό τό κατέβασαν ἀπό τόν Σταυρό καί τό τύλιξαν σ' ἕνα σεντόνι. Τό τοποθέτησαν σ' ἕνα καινούργιο μνήμα, σκαμμένο μέσα σέ βράχο, καί ἔκλεισαν τό ἄνοιγμα τοῦ βράχου μέ μιὰ τεράστια πέτρα.

Οἱ Ἑβραῖοι ὅμως φοβόντουσαν τόν Χριστό ἀκόμη καί νεκρό! Γι' αὐτό ἔστειλαν στρατιῶτες νά φυλάνε τό μνήμα. Ἀλλά, ὅπως θά δοῦμε στή συνέχεια τῆς ἱστορίας μετὰ τό Πάσχα, ὁ Χριστός, πού εἶναι Θεός, **τήν τρίτη μέρα ἀπό τήν ταφή Του ἀναστήθηκε!**

Ὁ Χριστός ἔπαθε γιά μᾶς

Ὁ Χριστός μας, παιδιά, σταυρώθηκε καί πέθανε, **γιά νά χαρίσει σέ μᾶς τήν αἰώνια ζωή**, τή ζωή πού δέν τελειώνει ποτέ! Σταυρώθηκε καί πέθανε, γιά νά μᾶς ἔχει κοντά Του, στόν παράδεισο, μαζί μέ τόν μετανιωμένο ληστή!

Ὅλη τή Μεγάλη Ἑβδομάδα πολλές φορές νά Τοῦ ποῦμε «**εὐχαριστῶ!**». Νά προσπαθοῦμε, ἐπίσης, αὐτές τίς ἅγιες μέρες νά εἴμαστε καλύτερα παιδιά. **Νά μήν Τόν σεναχωροῦμε μέ τίς κακίες μας**, νά προσέχουμε καί τά λόγια μας καί τή συμπεριφορά μας. Ἀκόμη, κάθε ἀπόγευμα τῆς Μεγάλης Ἑβδομάδας **νά πηγαίνουμε μέ λαχτάρια στήν ἐκκλησία**, γιά νά Τόν συναντοῦμε καί νά παρακολουθοῦμε μέ εὐλάβεια ὅλα ὅσα θά λέγονται καί θά γίνονται στόν ναό. Νά ἀξιωθοῦμε, παιδιά, καί φέτος νά προσκυνήσουμε τόν Σταυρό καί τόν Ἐπιτάφιο! Καί τό βράδυ τοῦ Μεγάλου Σαββάτου νά ἀνάψουμε ὅλοι τίς λαμπάδες μας καί **νά χαροῦμε τήν Ἀνάσταση!**

(Προτεινόμενο τραγούδι: «*Αὐτά τά χέρια...*», μελοποιημένο ποίημα τοῦ Νίκου Β. Καμβύση, ἀπό τή Μεγάλη Ἀνθολογία Σχολικῶν Ποιημάτων Μήτσου Κατσίνη).

**Τά ἅγιά Σου Πάθη,
Χριστέ μου, προσκυνῶ.
Καθώς Σέ βλέπω στόν Σταυρό,
Σοῦ λέω «εὐχαριστῶ!».**

ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Παρουσίαση τοῦ μαθήματος μέ προβολή.
2. Τό σύνθημα τοῦ μαθήματος.
3. Ζωγραφιά.
4. Τραγούδι σέ ἀρχεῖο ἤχου.

*** Ὑποσημείωση:** Τό μάθημα θά ἦταν καλό νά παρουσιασεῖ μέ εἰκόνες. Ὁ κατηχητής/ἡ κατηχήτρια μπορεῖ νά χρησιμοποιήσῃ εἴτε τήν προβολή (βλ. ὀπτικοακουστικό ὑλικό) εἴτε τήν Εἰκονογραφημένη Βίβλο.